

tál... nem is bántott az a bácsi egy ujjal se...
nem igaz... álmodtad... rosszul láttad..."

„De igaz, de igaz... nyöszörgött a gyerek
és hangos panaszos sirással fonta át az
asszony nyakát.“

A sirásra föbben felébredtek az alvók közül.
Moravcsik, egy öreg, morcos kőmivesember
durván kiabált:

„Ne böggj gyerek, mert rádvagok! Egész nap
dolgozik az ember és még éjjel sincs nyug-
sága..."

Litánia.

Írta: Bodor Aladár.

Fölöttébb sok a köszönnivalóm
Amikéért áldanom kell a kezedet,
Melybe apródad mályvaszín redőcskéK
Megírták nekem a hűbérlevelet,
Mellyel végzetem megteljesedett.

Te adtál rám szép fekete palástul
Gazdag szövetü pompás bánatot,
Fehér újjal, csontig öltve a varrást,
Csuklyómra fehér keresztet adott
S én ajkkal érintem cipőcsatfod.

Sötét szigorú rajongást adtál
Szemfedőfátylul ajkammak s szememnek,
Bőjttel s ostorral sajtolom a testem.
S te szent gyászt tűztél fölébe szívemnek,
Mint egy szikrázó érdemrendet.

Ezért én a te hűséges lovagod,
Nevedet rejtő pecsétes zár lettem,
Nevedet rejti minden kardcsapásom,
Színedet hordom hitellen főmegben,
Minden vércsöppöm neveddel ejtem.

Hordozom végiglen a te hűbéred,
Mint ó frigyláda, hittel teljesedve,
Hogy kezed által bűnbocsátást nyerjek,
Alázást tűrve, tisztulást szenvedve,
Amért ördöggel cimboráltam egyre.

S ha majd parázna szemem tükre megtört
S élfem szomorú béklyói lemállnak,
Elküldöm neked a keztyűmet: Ūrnöm,
Ime hív voltam s végig szolgálak,
Most hát bocsáss a megáldó halálnak.

717

A férfi elbeszéli bánatát.

Jelenet.

Írta: Sziny Lajos.

(Márciusi este. A sáros utcákon a gázlámpák
széffolyó fénye játszik s szapora esőcseppek ugrál-
nak a földön. Szürkés-kék világosság szűrődik be
az ablakon, elrajzolva a butorok éles vonalait.
Az asszony a diványon ül, a férfi szembe vele
bőrszéken.)

A FÉRFI: ... és ilyenkor úgy szeretne az
ember megkönnyebbülni... leborulni valaki
elé, aki megérti, belesirni könnyeit a fehér
kezébe és gondolni, hogy ő még kis gyerek,
aki bánatát panaszolja most el az édes any-
jának... Ūgy szeretem az esőt, a tiszta csöp-
peket mik kalapomra hullanak... és úgy sze-
rettem ilyenkor kipanaszolni magamat... Em-
lékszem, régen, a mezőn... süfött a nap, a
munkások boldogan heverésztek a boglyák
fővében... és egyszerre gyűlni kezdtek a
fenyegető felhők, összecsapkodták szárnyai-
kat és kiöntötték bánatukat a földre. A csűrbe
menekedtünk, bebujtam a széna közé... ó,
azt az érzést ha még egyszer átélhetném!
azt a remegést és elbágyadást... a munká-
sok az ajtóban pipáltak, ráhullt kalapjukra
az eső, morogtak... aztán kisütött újra a nap,
végig öntötte színével a mezőt, illatoztak a
szénaboglyák, a távolban páráltak a hegyek,
csillámloftak a villavégek, szétszórták az ázott
rendeket és megkezdődött újra a munka...
Látja Terka, én úgy szeretnék magának el-
beszéli valamit, a bánatomat... és félek
főle, mert előre látom a vihart és... úgy
bizom mégis az utána fölsiró napsugárban...
két év óta élünk együtt... én imádom magát,
éreznie kellett ezt, napfényes volt ez a két
év... annak kellett megismernie... de, meg-
bocsásson, kell, hogy vihar jőjön, kell, hogy
eső hulljon... így, ezután, még sugarasabbak
lesznek a napok... a napjai, igazibb a bol-
dogsága... (Rövid szünet után.) Én érzem
Terka, megcsaltam magát... gazember vol-
tam, két éven át... ugye, hiszi, ezt nekem
fájhat bevallani... és iszonyú kín... lealázva
mutatni meg magamat magának, feltépni

718